

Pozvánka se neodmítá!

To je jasný, a zvláště pozvánka do hasičárny a zvláště, když ji člověk dostane přímo od starosty.

To jsem taky říkala Brtníkovi v sobotu v podvečír, když jsme urvaný a unavený z brigošky v bazénu, stavby, vaření a venčení vyráželi ještě na nutný nákup do Kladna, kde byl nejbližší otevřený obchod se stavebninami. Brtník potřeboval jakousi asfaltovou izolaci, já pytel s kytkařskou hlínou, protože přesazuju.

Nechtělo se mu a bylo to dost pochopitelný, páč toho za sebou měl dost. A já taky byla servaná, jak starej plakát. On je navíc, na rozdíl ode mne, spíš nedružnej takovej. Jenže tentokrát jsem si stála za svým. "Hele musíme, bylo by to fakt neslušný a já jsem ráda, že nás pozvali, nechci bejt za Pražáka, vážím si toho, že to pozvání padlo. Však tam nebudeme dlouho, neboj. Skočíme čistě na jedno."

□ □ □ □ □ □

Asi už tušíte.

Když jsme se vraceli z Kladna, stavili jsme se na pumpě na kafe, protože už jsem začínala být fakt vypnutá. A což potom pan stavitel, že jo. Že jsem ale zase měla pravdu, se ukázalo, když jsme dorazili domů. Akurát jsem v rychlosti ještě věšela prádlo, když jsem slyšela Brtníka, jak telefonuje. Páč volal pan starosta s dotazem "Kde sté? My už deme z hasičárny zase zpátky na koupaliště, tak přďte!" To mě opět potěšilo, protože jsme jim mohli být klidně ukradený. Ale nebyli, nebyli.

Takže jsme se hodili do gala a šlo se zase na koupaliště. Já jsem ještě bafla pod křídlo jednu flašu vodky z těch připravených na každoroční výrobu ořechovice a brambůrky, který jsem koupila v Kladně, jako malý zápisný, abychom tam nešli s prázdnou. Brtník se krapítek cukal, páč se obával toho, že pak logicky dojde na panákování. Rozptýlila jsem jeho obavy tím, že řeknu rovnou na úvod, že tvrdej nepijem. A tak jsem to i udělala.

Akorát, když jsme přicházeli ke koupáku, potkali jsme starostu. Pobavila jsem ho hned na

úvod poukázáním na ceduli - Vstup bez plavek zakázán - s tím, že teda máme asi smůlu, páč plavky nejen, že nemáme s sebou, ale taky vůbec nevíme, kde je na půdě v tom čurbesu krabic máme. Udělil nám výjimku.

A večer mohl začít. A taky začal. Jen jsme se usadili a předali lahev, už nám přistálo pivo. A ano, nebylo rozhodně poslední, jak jsem si tak malovala, páč tady jedou první ligu ☐ . Ale! Když tam bylo tak fajn. Vůbec to nebylo rozpačitý, naopak a s postupujícím večerem a ...počtem piv, to bylo víc než veselý, byla děsná čurina. Takže teď už celá vesnice ví, že jsem Kolečko - nebo-li, jak si jeden z účastníků trval na svém - "Pani Kolečková!" ☐ a Brtník má manžela ☐ ☐ ☐

Helejte, já se směju ještě teď, když to píšu. Padli si tam do noty s jedním z hasičů - s Pavlem a my se jim pak s jeho manželkou - taky Pavlou - děsně posmívaly , že jsou jak manželé. Bylo to priiiimaaaaa, bylo to prostě jak, když tam patříme už dlouho. A ne, že jsme přistěhovalci. Brtník se rozjel tak, jak už jsem ho dlouho nezažila. A jak je mu vlastní, tak přes to, že je nedružnej, končívají takovýhle večery zpravidla tak, že baví celou společnost. Dost často teda za pomoci toho, že si ze mě dělá srandu a já mu nezůstávám nic dlužná. ☐

Domů jsme přišli v půl třetí ráno ☐ . Z toho jednoho piva, že jo. Hrozný, hrozný. A hrozný. Ba neee. Vůbec ne. Ráno jsme kupodivu vstali v osm a nebyli ani nějak moc zvalchovaný. To bejvá dycinky tak, když to fšécko sedne. A tady si to podle mě teda sedlo dost dobře.

No, tak doufám, že to není jen můj dojem a že jsme opravdu snad udělali první kroky, abychom zapadli. Protože jak jsem psala u těch Čarodějnic, nechci žít na vesnici, chci žít s vesnicí.

P.S. enem budu mít problém, až některý z účastníků potkám za bílýho dne, páč obecně si obličeje moc nepamatuju a navíc byla tma. Tak to bude ešče zajímavý.

Velkolepý večer :-)